

เดินเจ็ดก้าว

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๔

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

๔ อสงไขยแสนมหากัป แล้วสร้างมาตลอดมานี้ คูอย่างมันพลิกได้ คูอย่างหลวงปู่ฉันอาจารย์มหาบัวท่านเล่า เวลาหลวงปู่ฉันนั้นนะ เวลาท่านทำความเพียรไป แล้วจะกลับมานี้ ท่านบอกอาลัยอาวรณ์ในพุทธภูมินั้นมากเลย เพราะพุทธภูมินี้สร้างสมไว้นาน แล้วพอถึงพุทธภูมิ มาทำลายเป็นอริยบุคคล มันต้องถึงพุทธภูมิถึงเข้าอริยบุคคลได้

แล้วนี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาพุทธภูมิมา แล้วพระพุทธเจ้าองค์ก่อนพยากรณ์แล้วนะ พยากรณ์แล้วมันข้ามไม่ได้ มันผิดไปไม่ได้ พอมันผิดไปไม่ได้ ทำมานี้ เกิดมาเดินเจ็ดก้าวนี้มันเป็นบารมีของพระพุทธเจ้า แต่ละพระองค์ๆ ต้องเป็นอย่างนั้นหมด

บารมีของพระพุทธเจ้านะ ต้องบารมี ๑๐ ทศ ต้องมาทั้งหมดเหมือนกับพระเวสสันดร พระเวสสันดรยังพูดถึงชูชกมาขอลูกไปได้ แล้วทวดมาขอเมียไป ขอทั้งหมดนะ ทั้งมาขานานั้น แล้วเวลาตอนที่ว่ามาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ จริงอยู่นะ ยังไม่เป็นพระพุทธเจ้า ถ้าเป็นพระพุทธเจ้าแสดงอภินิหารนะ ยมกปาฏิหาริย์ เห็นไหม เต็มไปหมดเลย ทำอย่างไรก็ได้ถ้าเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว เพราะว่าเวลาสิ้นกิเลส แต่ตอนนั้นยังไม่เป็น ตอนที่เจ้าชายสิทธัตถะ ตอนเกิดมายุ่งยังไม่เป็น

มันก็เหมือนกันในสมัยพุทธกาลมีพระอรหันต์บางองค์ เห็นไหม พระอรหันต์บางองค์นะ เวลาสร้างคุณงามความดีเอาไว้มาก เวลาเป็นพระอรหันต์นี้ เวลาบวชจะมีพวกไตรทิพย์ลอยมาเลย จะมีกิ้งก่องเราจำไม่ได้ แต่มีหลายองค์อยู่ จะมีพวกบริวารลอยมา ลอยมาจากอากาศเป็นทิพย์เลยของแต่ละบุคคล

แต่ฟังนะ! พาหิยะนะ พาหิยะฟังพระพุทธเจ้าเทศน์เป็นพระอรหันต์ตอนพระพุทธเจ้ากำลังบิณฑบาตอยู่ไง แล้วบอกว่า “ขอให้พุดเถิด”

พระพุทธเจ้าบอกว่า “นี่มันกำลังบิณฑบาตอยู่ ไม่ใช่เวลา”

“ขอให้ฟังเถิด เพราะชีวิตนี้มันไม่แน่นอน พุคแต่น้อยก็ได้”

พระพุทธเจ้าเทศน์ให้ฟัง เป็นพระอรหันต์นะ เป็นพระอรหันต์แต่ไม่มี...

นี่เวลาคนที่ไม่ได้ทำไว้ ไม่ใช่ว่าจะเป็นอย่างนั้นทุกคนไป มันเป็นที่ว่าถ้าสร้างสมบารมีมา จะมีบริวารลอยมาเลย เป็นทิพย์มา แต่มีชุดเดียว แล้วจากนั้นก็ไม่มีอีก

อันนี้ก็เหมือนกัน พาหิยะไปหาบริวารนะ หาบาตรหาบริวารไม่ได้ เป็นพระอรหันต์นะ ให้ควายขวิดตายไ้ เพราะเป็นพระอรหันต์แล้วยังไม่ได้บวช ควายขวิดตาย พาหิยะนะ นั่นนะหาไม่ได้เวลาออกไปนั่นหาไม่ได้

พระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ถ้าพระพุทธเจ้านะ ดูอย่างเช่นเวลาตอนจะออกบวช เห็นไหม ตอนพระพุทธเจ้าจะออกบวช ไปเห็นพวกนางสนมนอนอยู่ เหมือนกับป่าช้า เหมือนกับซากศพ นี่คนว่าเป็นไปไม่ได้ คนว่ามันเป็นไปได้อย่างไร?

ย้อนกลับมาผู้ที่ปฏิบัติ เห็นอสุภะนั้นจะเห็นกันไม่ได้ พระพุทธเจ้าจริงอยู่นะ จะบอกตอนนั้นยังไม่เป็นพระพุทธเจ้า บารมีทุกอย่างมันยังไม่ปรากฏโดยสมบูรณ์ มันมีมาโดยที่ว่าเป็นบารมีของพระพุทธเจ้า เป็นประเพณี เวลาท่านจะออกบวชแล้วไปเห็นสภาพแบบนั้นนะ

แล้วมาพูดถึงพวกเราที่ปฏิบัติ พวกเราที่ปฏิบัติเวลาเห็นอสุภะ เวลาเห็นซากศพ เห็นอสุภะ ขนาดถ้าคนที่ทำความเพียรจัดๆ นะ เวลากำหนดอย่างนี้มองไปที่ร่างกายนี้ทะลุเลย ทำไมมองอย่างนั้นได้?

คนที่ทำความเพียรเต็มที่นะ ทำสมาธิเต็มที่ เวลา มองร่างของเรา มันจะทะลุเข้าไปๆ เลย มันทะลุได้จริงๆ มองอย่างนี้ทะลุเลย จนครูบาอาจารย์บางองค์เห็นเวลาเราพูด เห็นเป็นซากกรไกรนี้ ขยับๆ เฉยๆ เท่านั้นก็มี สิ่งนี้มันเป็นไปได้ ฉะนั้นพระพุทธเจ้าที่ยังไม่ออกบวชไปเห็นพวกนางสนมเป็นอย่างนั้นก็เป็นไปได้

อันนี้ก็เหมือนกัน การเดิน ๗ ก้าวนี้มันเป็นชาติสุดท้ายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเป็นทุกพระองค์ต้องเป็นอย่างนี้หมดด้วย ไม่ใช่เจ้าชายสิทธัตถะจะเป็นอย่างนั้นองค์เดียวนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเป็นอย่างนั้นเลย เพราะ

ไม่อย่างนั้นจะสร้างบารมีมาขนาดนี้ได้อย่างไร? สร้างบารมีมาขนาดนี้ แล้วถึงขนาดนี้มันเป็นไปได้
ได้อย่างไร?

แต่มันเป็นไปได้แล้วมันก็แค่นั้นนะ แค่ว่าเดินแล้วมันก็กลับมาเป็นเด็กใหม่อย่างเก่า คุณอย่าง
ที่ว่าถ้าเดินแล้วทำไมตอนนี้มันค้านกันใจ ค้านกันตอนที่ว่ากาฬเทวิลลงมาดูนะ เห็นเอารถออกมา
เห็นไหม เห็นพระพุทธเจ้าออกมา นี่ยังนอนแบบเบาะอยู่เลย กาฬเทวิลดู

แล้วตอนที่หลุดออกมาจากลุมพินีนะ ก่อนจะนี่ นั้นมันเวลาก่อนหน้า แต่มันเป็นประเพณี
ประเพณีเหมือนกับที่ตรงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลับไป ที่ว่าพ่อนิมนต์กลับไป แล้ว
บอกว่า “ไม่ได้นิมนต์ไปฉันบ้าน”

“ประเพณีพระพุทธเจ้าทำอะไรหนอ?”

กำหนดดูนะ ประเพณีพระพุทธเจ้า อ้อ...พระพุทธเจ้าบิณฑบาต ออกบิณฑบาตตอนเช้า
ออกโปรดสัตว์ ออกโปรดสัตว์เพื่อจะให้คนได้...

นี่ประเพณีของพระพุทธเจ้ามันเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นอย่างนั้นนะ...เป็นไปได้ เป็นไปได้...
เดิน ๗ ก้าวนี้เชื่อ เชื่อเพราะเป็นพุทธบารมี เป็นบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่จะ
เป็นไปได้ แต่ไม่ใช่ว่าเป็นแล้วเราจะพิสูจน์ได้ตลอดไป เป็นขณะที่หลุดออกมาแล้วเป็นไปได้

เหมือนกับที่ว่าเวลาที่ว่าพระพุทธเจ้าลงมาจากดาวดึงส์ พระอินทร์นี้อุ้มบาตรอย่างนี้ พระ
อินทร์นี้เป็นเด็กอุปฐาก เห็นไหม ตอนที่พระสารีบุตรจะปรินิพพานไป แล้วที่ว่าแม่เข้าไปหา ว่ามี
ลำแสงพุ่งเข้ามาหาพระสารีบุตร “นั่นใครนะ?”

“อันนี้พระอินทร์”

“โอ้อโฮ...ขนาดพระอินทร์นี้ยังต้องมาหาลูกชายอีกหรือ?”

แล้วพอรุ่งก่อนอรุณจะมา พรหมมานี้

“นั่นใคร?”

“นั่นพรหม”

แล้วพระสารีบุตรเทศน์สอนใจ สอนว่า “นี่เป็นแค่ผู้อุปัฏฐากพระพุทธเจ้า”

นี่มันคนละภพละชาติ มันทำกันได้อย่างไร? มันสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ในทางวิทยาศาสตร์ เป็นไปไม่ได้เลย แล้วถ้าเอาทางวิทยาศาสตร์มาจับ มันสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ มันพิสูจน์ไม่ได้

แต่ในทางธรรม...ในทางธรรมในการสร้างสมบารมีที่มันสะสมบารมีมา มันเป็นไปได้ เป็นไปเพราะบุญญาธิการ เป็นไปเพราะบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เฉพาะกาล นั้นเท่านั้น เป็นเฉพาะกาลนั้นแล้วก็จบ พอจบแล้วที่นี้ก็เริ่มต้นสะสมใหม่

ดูอย่างตอนจะตรัสรู้สิ ตอนจะตรัสรู้ เห็นไหม ไปเรียนกับเขามาหมดเลย แล้วมาคิดถึงตอนที่ เป็นเด็ก นี่บารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม ตอนที่ เป็นเด็กอยู่ที่โคนต้นหว้า ทำสมาธิ ทำอานาปานสติ ทำสมาธิ แล้วคิดถึงตอนนั้น กลับไปถึงตอนนั้น เห็นไหม แล้วเอา ตอนนั้นมาเป็น...

นี่ตอนที่ เป็นเด็กอยู่โคนต้นหว้า พอออกไปแรกนาขวัญ แล้วไปศึกษาเขามาตลอด มันไม่ใช่ ทางๆ แล้วตอนนั้นเป็นเด็กอยู่ เห็นไหม ก็ยังเข้าถึงตรงนั้นได้ มันบอกบารมีมาให้ความสุขของ ตัวเอง มันเริ่มเข้าทางของตัวเอง แต่ตัวเองต้องแสวงหา ความเข้าใจ เพราะคนเรามีกิเลสอยู่ใช่ ไหม? พอคนมีกิเลสอยู่ แล้วคนที่มันมีกิเลสอยู่มันไม่เชื่อมั่นตัวเอง ความเชื่อมั่นตัวเองมีอยู่แต่ไม่ เชื่อว่าตัวเองจะเป็นอย่างนั้นได้ สุดท้ายแล้วทำไปไม่ได้ผล ต้องกลับมาค้นคว้าเอง สยมภูตรู้ด้วย ตนเอง

เป็นไปได้...เดิน ๗ ก้าวนี้เป็นไปได้ อย่างที่บารมีอย่างนี้ ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ บารมี ๑๐ ทัศน์ เป็นไปได้อย่างไร?

อย่างที่ว่า อวิชชาปจฺจุยา สงฺขารา เห็นไหม อารมณ์เกิดอารมณ์เดียว อวิชชาปจฺจุยา สงฺขารา นี่ อารมณ์ ปฏิจฺจสมุปบาทเกิดแว็บๆ ในใจนี้ถูกต้อง แล้วถ้าพูดถึงอธิบายเป็น ๓ ชาตินะ ๓ ชาติ ชาติที่ว่าอธิบายข้ามภพข้ามชาติไป

ถ้าข้ามภพข้ามชาติ ดูอย่างพระเวสสันดรอย่างนี้ จากพระเวสสันดรมันก็มาเกิดเป็นเจ้าชาย สิทธัตถะ มันจะข้ามภพข้ามชาติไหม? แล้วสละขณานั้นนะ สละออกไปทั้งหมดขณานั้น แล้วมา เกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะออกมา พอออกมานี้ก็เดินได้ ๗ ก้าวก่อน พอเดินได้ ๗ ก้าว พุคดียิ่งกว่านั้น อีกนะ ในอรรถกถาว่า “มีธารน้ำทิพย์ไหลมา มีอะไรมา แต่มันมองไม่เห็น”

ตอนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตายนะ ที่ว่าเทวดามาให้ดอกไม้ที่มาจากสวรรค์ แล้วที่เขาถือไป เห็นไหม พวกพราหมณ์ถือไปบอกพระกัสสปะ “พระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว” นี่ ใจ ดอกไม้นี้ใจที่ในโลกนี้ไม่มี แต่เทวดาเอาไปรบกับศพขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม นี่มันเป็นที่ว่าข้ามภพข้ามชาติ มันเป็นไปไม่ได้ แต่! แต่ถ้าตาสว่างแล้วมันจะเป็นไปได้หมดเลย เป็นไปได้ขนาดที่ว่าสอนเทวดาได้ สอนอินทร์ สอนพรหมได้ แต่เป็นที่ว่าเป็นบารมี

อย่างของเรา ครูบาอาจารย์เรานี้บางองค์ทำได้ อย่างเช่นหลวงปู่มั่นที่ท่านพูด ท่านทำของท่านได้ เพราะว่าท่านปรารถนาพุทธภูมิมาก่อน แล้วบารมีของท่านมีมากมายมหาศาล เห็นไหม อย่างหลวงปู่ชอบอย่างนี้ หลวงปู่ชอบก็ทำได้ หลวงปู่ชอบไปอยู่ที่เพชรบูรณ์อย่างนี้ ไปอยู่เพชรบูรณ์นะ ท่านเล่าให้ครูบาอาจารย์ฟัง ครูบาอาจารย์เล่าต่อๆ กันมา บอกว่า

เวลาท่านไปอยู่ที่เพชรบูรณ์อยู่องค์เดียว รุ่งเช้าไปในถ้ำ “นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต” เวลาสวดมนต์สวดคนเดียว แล้วเวลาท่านจะรุ่งเช้าไป มันเข้ามานิมิตเลย บอก “ไม่อยากจะหลวงปู่ชอบไป อยากให้หลวงปู่ชอบอยู่ที่นี่ เพราะหลวงปู่ชอบอยู่ที่นี่ เวลาสวดมนต์สวดพระนัมมกัฏฐาน มันดังไปทั่ว มันมีความสุขมาก” เห็นไหม บอกอยากให้อยู่ที่นั่น แต่หลวงปู่ชอบถึงเวลาแล้วท่านก็ไปของท่าน นี่เป็นบางองค์ที่จะทำได้ เป็นบางกาล กาลใจ

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงได้ตลอดไหม? ในพระไตรปิฎกมีพระไปถามใจ ถามปัญหาว่า “สวรรค์มีจริงไหม? นรกมีจริงไหม?”

พระพุทธเจ้าบอก “ไม่พยากรณ์”

“ถ้าไม่พยากรณ์จะสึก”

“เรารับประกันเหอว่าถ้าเราไม่พยากรณ์ เธอจะสึกแล้วเราถึงจะยอมรับไว้?”

ถ้าไม่เป็นประโยชน์ เห็นไหม พระไปถามนะ แล้วต่อรองด้วย อยู่ในพระไตรปิฎก ว่า “ถ้าพระพุทธเจ้าไม่ตอบนี้จะสึก” ต่อรองพระพุทธเจ้าว่า “สวรรค์มีจริงไหม? นรกมีจริงไหม?”

พระพุทธเจ้าบอกว่า “ไม่พยากรณ์”

ไม่พยากรณ์คือไม่บอก ไม่พูด เอาคำว่าจะสึก มาต่อรองก็ไม่ฟัง “สึกก็สึกไปเพราะเราไม่ได้บอกมาให้เธอบวชแล้วเราจะบอกเรื่องนรก สวรรค์”

นี่ในพระไตรปิฎกใจ เป็นกาลเป็นเวลา เป็นจังหวะ เป็นว่ามันเป็นประโยชน์ไม่เป็นประโยชน์ แต่บารมีที่มันมีอยู่มันเป็นไป มันมีอยู่ เป็นของส่วนบุคคลใจ เป็นของของท่านใจ แล้วใครจะมีอย่างนั้นไม่ได้ใจ

แล้วถ้าเรามีอย่างนั้นไม่ได้ นี่ความเชื่อของเรา เราเชื่อด้วยการประพฤติปฏิบัติ เราเชื่อด้วยเวลาพิจารณาสุกะ เวลาจิตมันเห็นสุกะ มันจะเชื่อตรงนั้น ว่ามันเป็นไปได้ อย่างนั้น มันเป็นไปได้ ใช้อย่างไรที่เราเห็นสุกะเห็นสุกััง?

อสุกะนี้มันจะแปรสภาพไป มันจะทำลายตัวมันเองอย่างนี้ มันเห็นอย่างนั้น มันเห็นได้อย่างไร? นี่เวลาจิตมันเห็นอย่างนั้น

นักปฏิบัติมันถึงว่าเคารพครูบาอาจารย์ใจ เคารพพระพุทธเจ้าเคารพจากหัวใจนะ เคารพจากหัวใจเลย มันเป็นไปโดยที่ว่ามันจะพลิกจากปฏุชนเราเป็นอริยบุคคล ถ้าเราพลิกจากปฏุชนขึ้นใจ มันจะเห็นขณะจิตที่เปลี่ยนไป ขณะจิตที่มันเปลี่ยนไป ความแปรสภาพของจิตมันเปลี่ยนไป ความเปลี่ยนไปมันต้องทำลายความลัลงเลงสย แล้วเราถามตัวเราเองสิ เราอ่านว่าพระพุทธเจ้าเดิน ๗ ก้าว เราสงสยไหม? เราสงสย ทุกอย่างเป็นความสงสยหมดเลย

ถ้าทุกอย่างเป็นความสงสย ความลัลงเลงสยอันนี้มันเป็นอะไร? ถ้ามันไม่เป็นกิเลสมันเป็นอะไร? แล้วถ้าเราทำความลัลงเลงสยอันนี้ไม่ได้ เราจะตัดกิเลสได้อย่างไร?

จะนั้นว่ามันถึงไม่สงสยสิ่งที่ว่ามันเป็นไปได้ สิ่งนั้นเป็นไปได้ แต่เป็นสมบัติส่วนตัวคน เป็นสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราเอาความเห็นของเราเข้าไปจับ มันถึงเป็นไปไม่ได้ใจ มันเป็นไปไม่ได้หรือ เป็นไปไม่ได้มันก็เถียงกันไปอย่างนั้น

ถึงว่าไม่ใช่พูดเพื่อโต้แย้ง เพื่อจะไปโต้แย้งกับเขา เขามีความเห็นอย่างนั้นสิทธิของเขา เขามีความเห็นว่าเขาเชื่อไม่ได้ก็เรื่องของเข อ้ออย่างเราเห็นว่าเชื่อได้ เชื่อได้เพราะอะไร?

เพราะว่าบุญญานิการหนึ่ง เพราะประเพณีของพระพุทธเจ้า ประเพณีนะ ประเพณี
พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ต้องเป็นอย่างนั้น แล้วก็บุญญานิการที่สร้างของท่านมา แล้วมันเป็นไป
อย่างนั้น เราถึงเชื่อของเราอย่างนี้ ถ้าเขาไม่เชื่อก็จบ เอวัง